

THE ISRAEL PHILHARMONIC ORCHESTRA

Founded in 1936 by Bronislaw Huberman

The 73rd Season 2008-09

Music Director: Zubin Mehta

Laureate Conductor (1947-90): Leonard Bernstein

Honorary Guest Conductor: Kurt Masur

Principal Guest Conductor: Yoel Levi

2 * Haifa * Series B * December 2008

Alexander Uriyah Boskovich (1907-1964)
Song of Ascent for symphony orchestra (1959-60)

Andante moderato
Allegro con brio
Piu mosso

ca. 14 mins.

Song of Ascent is the first of the five works Boskovich wrote in the last years of his life; it was completed in 1960. That same year, the work was awarded First Prize in a competition sponsored by the Israel Philharmonic Orchestra, and in 1961 it was premiered by the IPO under Gary Bertini. In 1967, the IPO performed the piece again under the renowned Russian conductor, Genady Rozdestvensky, who wished to play it in Russia. This never happened because in June 1967 the Six-Day War broke out and the USSR severed its diplomatic relations with Israel.

Song of Ascent forms a sort of a bridge between the 1940s and the Eastern Mediterranean style and the 1960s looking into the future. The work's inspiration came, among others, from two topics that Boskovich was very interested in: the Hebrew language and the Bible. Although Hebrew was not his mother tongue, he loved it deeply and studied it incessantly. He read the Bible every day. The contents and lyrical beauty of the Song of Songs and the dramatic intensity of Psalms idiom enchanted him and were an endless source of inspiration for him. He also read about Judaism and studied Kabbalah and the Book of Zohar. He was interested in the Philosophy and Mysticism of the Far East too. All of the works composed during the last five years of his life contain a poetic idea and reflect mystic-symbolic elements transformed into music. "The source of inspiration of this composition", said the composer, "is the book of Psalms, the chapters of Song

of Ascent, in particular chapter 122, 'I was glad when they said unto me, let us go to the House of the Lord'. It is my feeling, that these Psalms express the yearning to ascend to Zion, to the House of the Lord, and on a more abstract level, the ascent of the spirit and the soul to the divine - the ascent which has no end and is timeless. The longing, as well as the ascent, are eternal".

In the Hebrew alphabet each letter also has a numerical value. The name of the composer's son David, when written in Hebrew, is equivalent to the numbers 4-6-4. By breaking down the time value of this pattern into half, 2+3+2 quarters, Boskovich used it for the rhythmic structure of the *Song of Ascent*. Adding 2+3+2 results in 7, which has a symbolic meaning in Judaism. The number 7 appears as a *leitmotif* throughout the work - as metre, as the number of tones in a melodic form and as a component of the musical structure.

The opening theme of the work (7 tones and a 7/4 metre), is the genetic cell from which the entire work generates. The work's three movements begin with a short introduction and conclude with a *coda*. Each movement has its own climax. The *coda* of the third movement is the apex of the ascent. The movements are linked into one big unit by interim segments of serene lyrical atmosphere. The music flows incessantly. The musical structure is explained by the composer as "the mounting tide of emotions, with some appeasing stations in it".

Miriam Boskovich

אלכסנדר אוריה בוסקוביץ' (1907 – 1964) שיר המעלות לתזמורת סימפונית (1959-60)

אנדנטה מודרטו
אלגרו קונ בריו
פיו מוסו

כ-14 דקות

'שיר המעלות', במיוחד פרק קכ"ב: 'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך'. מזמורים אלה מבטאים, לפי הרגשתי, את הגעגועים לעלות לציון לבוא אל בית ה', ובפירוש רחב יותר – לעלות לאלוהות, עליה שאין לה קץ ושיעור, הגעגועים נשארים נצחיים וכך גם העליה."

באלף-בית העברי לכל אות גם ערך מספרי. התרגום המספרי של השם דוד, בנו של המלחין, הוא $4=ד, 6=ו, 4=ד$. בוסקוביץ' צימצם נוסחה זו לחצייה, כלומר ל- $2+3+2$ רבעים, והשתמש בה כתבנית למשקל הבסיסי של שיר המעלות. חיבור המספרים $2+3+2$ מסתכם במספר 7, שיש לו משמעות סימלית ביהדות. הסמפר 7 עובר ביצירה כחוט השני – כמשקל, כמספר הצלילים בתבניות מלודיות וכמרכיב בניית הצורה המוסיקלית.

הנושא הפותח את היצירה (שבעה צלילים ומשקל של שבעה רבעים), הוא התא הגנטי שממנו צמחה היצירה כולה. שלושת הפרקים של שיר המעלות מתחילים במבוא קצר ומסתיימים בקונדה (סיומת). לכל פרק ופרק פיסגה. זו של הפרק השלישי היא השיא של שלבי העליה. פרקים אלה מחוברים ליחידה אחת גדולה על ידי קטעי-ביניים בעלי אווירה פיוטית רגועה. המוסיקה זורמת ללא הפסקה. את צורת המוסיקה מסביר בוסקוביץ' כ"גאות ריגשית תלולה מתמדת עם אי-אילו תחנות הרגעה בתוכה".

מרים בוסקוביץ'

שיר המעלות היא הראשונה מבין חמשת היצירות שאלכסנדר אוריה בוסקוביץ' כתב בשנים האחרונות לחייו וכתביבתה הושלמה בפסח 1960. באותה השנה זכתה היצירה בפרס הראשון בתחרות מטעם התזמורת הפילהרמונית הישראלית ובשנת 1961 ביצעה אותה התזמורת לראשונה בניצוחו של גארי ברתיני. ב-1967 שבה התזמורת וניגנה את היצירה תחת שרביטו של המנצח הרוסי הנודע גנדי חוז'סטוונסקי, שרצה להשמיע את שיר המעלות לקהל הרוסי, אך עם פרוץ מלחמת ששת הימים ביוני 1967 ניתקה ברית המועצות את קשריה הדיפלומטיים עם ישראל והתוכנית לא יצאה אל הפועל.

שיר המעלות מהווה מעין גשר בין שנות ה-40 של המאה הקודמת וה"סיגנון המזרח-ים-תיכוני" לבין שנות ה-60 עם המבט לעתיד לבוא. היצירה נבעה, בין היתר, משני נושאים שהיו אהובים מאוד על בוסקוביץ': השפה העברית והתנ"ך. אף כי העברית לא היתה שפת אמו, הוא אהב אותה אהבת נפש, למד אותה והתעמק בה ללא הרף. הוא קרא יום יום בתנ"ך. תכניו ויופיו הפיוטי של שיר השירים ועוצמתה הדרמטית של שפת ספר תהילים הקסימו אותו והיו לו מקור להשראה בלתי נדלית. הוא הירבה לקרוא על היהדות והתעמק בקבלה ובספר הזוהר. כן התעניין בפילוסופיה ובמיסטיקה של המזרח הרחוק. כל היצירות שהלחין בחמש שנות חייו האחרונות חדרות רעיונות פיוטיים ונכללים בהן אלמנטים סימליים-מיסטיים. לדברי המלחין "היצירה מקורה והשראתה בספר תהילים, בפרקים המסומנים

פנחס רוזן (מימין) מעניק את פרס התזמורת הפילהרמונית הישראלית לאלכסנדר אוריה בוסקוביץ' (משמאל), 1960

4-

ג'ורג' פהליבניאן, מנצח
אינגריד פליטר, פסנתרנית

אלכסנדר אוריה בוסקוביץ' (1907 – 1964)
שיר המעלות לתזמורת סימפונית (1959-60)

אנדנטה מודרטו
אלגרו קון בריו
פיו מוסו

פרדריק שופן (1810 – 1849)

קונצ'רטו מס' 2 ב-פה מינור לפסנתר ולתזמורת, אופ' 21

מאסטוזו
לרגטו
אלגרו ויצ'ה

הפסקה

סרגיי פרוקופייב (1891 – 1953)

סימפוניה מס' 5, אופ' 100

אנדנטה
אלגרו מרקטו
אדג'ו
אלגרו ג'וקוזו